

ПЕСНІ ЗЯМЛІ

Я з табою. Не бойся. Ніколі
Не сыйду па ўсяведнай траве.
Пальцы чэпкім карэннем магнолій
Прарастуць скрозь далоні твае.

Быццам плюшч, што дубы аплятае,
Паглыбляюся ў сэрца да дна
І гляджу, як пад намі, святая,
Пралівае стагоддзі вясна.

Разлятаюся тысячай птушак,
Разрываюся тысячай зор,
Дзікай жарсцю, крывавай і душнай,
Напаўняю маўклівы прастор.

Валасы мае – цёмныя рэкі,
Што бруяцца ля стомленых ног...
Мой вандроўнік, настаўнік ды лекар –
Не злічыць тваіх твараў-дарог.

Я з табою, куды б ні пайшоў ты,
Дзе б ні меў свой прытулак ды хлеб,
Ад слядоў маіх полымем жоўтым
Пры дарогах цвіце кураслеп.

Я з табою. На дзень. На імгненне.
На бясконцую процьму вякоў.
Мы жывыя, каханы. Павер мне.
Мы – зямлі гэтай цела ды кроў.

2015

Мой край легенд, журбы ды песняў –
З табою ўсе мае шляхі...
Неразумелым чарадзействам
Ты апавіты на вякі.

Як свечкі, цэрквы ды касцёлы,
Як скалы, шэрыя муры...
Тут прызямляюцца анёлы,
І папараць цвіце ў бары,

Тут не звяліся ваўкалакі,
У рэчцы крэкча вадзянік,
На вежах зруйнаваных замкаў
Гараць блакітныя агні.

І з белаі дамай чорны рыцар
Свой векавы нясуць праклён...
Той край мне вечна будзе сніцца.
Я буду з ім да скону дзён.

2008

Дзікае паляванне

Чую аднекуль, нібы здалёк,
Доўгі самотны покліч!
Гэта трубіць старажытны рог,
Гараць знічкі згаслых вогнішч.

Восеньскі вецер зашуміць,
Зноў ажыве паданне,
І над балотамі праляціць
Дзікае паляванне!

Не пакідаючы слядоў,
Чорныя коні скачуць,
Коні без цугляў і без падкоў,
Ценяў іх не ўбачыць.

А вершнікаў твары схаваны ўначы,
Яны – маўклівыя здані,
Ззяюць смяротным святлом мячы
Дзікага палявання.

Наперадзе постаць мінулых дзён –
Кароль ў залатой кароне,
Не зможа ніколі спыніцца ён
Ў адвечнай сваёй пагоні.

Месяц між хмар і лапы ялін,
Багна пад капытамі...
Сівая легенда глухіх мясцін –
Дзікае паляванне.

Наміткай белай туман ляжыць
Над рэкамі і палямі,
Змрочнай маўклівай хмарай ляціць
Дзікае паляванне.

Вялікага Княства ваяры
За далягляд імкнуцца,
Каб захавалася на зямлі
Легенда аб Беларусі.

2006

Калі ў небе блякне сонца, і праўда губляе сілу,
 Калі я не бачу ззяння маленькай зоркі сваёй,
 Дай, Божа, мне веру ў Слова ды ўзмах белых моцных крылаў,
 Каб болю душа не мела, каб сэрца знайшло спакой.

Як не застацца ў гэтым храме цішыні
 Маўклівай лялькай, безадказна-слухнай
 Для брудных рук ды ўсмешак раўнадушных,
 Для тых, хто страціў мары, думкі, сны?..

Дазвольце вар'ятам грукаць у дзверы зямнога Раю -
 Для тых, хто дазнаўся праўды, Рай будзе не на зямлі.
 Тыя, хто творыць песні ды з полымем лёд сплятае,
 Ідуць па дарогах свету, сціраючы мазалі.

Не прадавайце свой святарны дар
 За шэры хлеб ды келіх кіслай брагі,
 Не прамяняйце годнасць і адвагу
 На звон манет, на іх пякельны жар.

Я бачу сваю дарогу - адбітак суворай сталі,
 Я бачу чужое неба ды шэры зімовы страх...
 О, колькі загіне вершаў ад ганьбы, бяссілля, жалю,
 І колькі няспетых песняў памруць на маіх руках?

Я так змарнела ад руціны ды вайны,
 Ад плёткаў рынкаў, распачы пагостаў,
 Дай, Божа, мне прайсці па свеце проста,
 І дай дажыць да подыху вясны...

2010

“Не глядзі, - мне казалі людзі, –
На агні па-над цёмнай багнай,
Не хадзі нацянькі па лузе –
Палявік за сабою сцягне” .

Не хацела нікога слухаць
І да рэчкі адна хадзіла,
У балотных люстэрках мутных
Выглядала, каго любіла.

Па дарозе вятры блукаюць,
Б’юцца ў вокны, прытулку просяць,
Мне бяда, а камусьці радасць,
Што за летам настане восень.

Упляла ў валасы рамонкі,
Шархуны на падол напыла,
У зязюліных слёзах звонкіх
Нечакана душу згубіла.

Заблукала ў высокіх травах,
Не знаходзіла шлях дадому,
А пад вербамі сустракала
Юнака-караля ляснага.

Са смарагдавымі вачыма,
З залатою расой ў далонях,
Яму кланяліся галіны,
Праслаўлялі вятры і зоры.

Не трымайце мяне, сяброўкі, –
Не ўладарка я над сабою:
Толькі ляжа ноч на пагоркі,
Ён чакае па-над ракою.

Сустракае ў высокіх травах
У кароне з лістоў кляновых,
Дорыць смех свой, нібы каралі,
Рассыпае бурштынам словы.

Валасы мае расплятае,
Забірае душу і волло..
Хай ніхто мяне не чакае,
Не вярнуцца мне ўжо ніколі.

2009

Русалка

...Змеі белыя паўзуць
З-пад маіх змарнелых у дарозе ног...
Птушкамі чырвонымі ўспаміны пралятуць –
Не ўгадаць мне, колькі ўжо адолена дарог.

Я ўпрыгожу валасы
Попелам халодным з вогнішча ў тваіх...
Адгукнуцца рогатам паўночныя лясы,
Рэха стогалосае твой растрывожа слых.

З попелу мне паўставаць –
Белым дымам над ракой,
Знічкаю барвовай на пажарышчах згасаць,
Ветрам паміраць, і ў смерці здабываць спакой.

У кароне з сон-травы,
У строі з папараці я ў твой дом прыйду:
Заскуголіць нема твой сабака вартавы,
І дажджы атруцяць у калодзежы ваду.

Любы, не пускай мяне,
Не давай мне хлеба ў прагную далонь:
Мой прытулак – пустка, дзе крываўнік заінеў,
Дзе гарыць заклятай кветкай чэрвеньскі агонь.

Пабудзі мяне хутчэй –
Я блукаю ў чорных снах...
Кветкі прарастуць з маіх знясіленых грудзей,
Зоры загарацца ў белых стомленых руках.

2014

Бурштынавае мора

Русалкі ў нетрах пяюць марскіх,
Снуюць іх кросны з марской травой,
Прыспеў нам час выпраўляць ладдзі,
Адлівы клічуць нас за сабой.

Па бурштынавых дарогах,
У паход за невядомым,
Хвалі змыюць з нашых вуснаў зямлі
Пякучы смак.
Строі колеру бурштына
Скінуць бессаромна дрэвы,
Толькі сосны варту вечную нясуць
Па берагах.

З пенай весела, вецер, грай,
З ваўняным ветразя палатном,
І, калі ў зямлі ёсць край,
То там пакінулі мы свой дом.

У русалчыных абдымках
Праляціць імкліва восень,
Сівізна ды соль адбеляць душу
Да чысціні.
І бурштынавае мора
Дасць нам кропелькі спакою,
У халодным краі вечна жывых
Мы спраўдзім сны.

Хвалі цалуюць хмару,
Кормяцца снегападам...
Фугры не абароняць
Ад ачышчэння срэбрам...
Толькі вада ды мары,
Вецер у чорных штагах,
Сэрца сівога мора
Б'е па драўляных рэбрах.

2013

Гавань чакання

Заходняга сонца праменні
Цалуюцца з хваляй марской,
І ветразь горда ды смела
Ўздымаецца над галавой.

Твой шлях – гэта штормы ды шквалы,
Твой дах – залаты небасхіл,
Ты мкнешся ў дзівосныя далі,
Якія ніхто не адкрыў.

Твой дом – неабсяжнае мора,
На сушы цябе не ўтрымаць,
Халодная вабіць прастора,
І вены, як рэі, звіняць.

На пошукі Новага свету
Сыходзяць твае караблі...
Пачуй жа, як цёплыя ветры
Мой голас нясуць ад зямлі.

Пад вокліч адчайны чаек
Я веру, ты зможаш згадаць
Свой бераг ды курс да прычала,
Дзе я засталася чакаць,

Пунсова-заходнюю гавань
На ўскрайку знаёмай зямлі,
Дзе я, быццам светлую мару,
Выходжу вітаць караблі.

2003